

Divočáci zachránci

Hoří! Hoří! Ta zvěst se šířila po lese jako oheň. Zvířátka vyděšeně vybíhala z **BRLOHŮ** a doupat.

Lesní policistka **SOJKA** létala nad stromy a hlasitě zvěř varovala. **STRAKA** jí svým skřehotavým křikem pomáhala. Snad se všem podaří rychle se dostat do bezpečí.

Zvířátka běžela k blízké říčce.

„Co teď?“ ptali se ti, kteří bezradně postávali na břehu.

Vtom se rozhrnulo houští a z lesa se vyřítila tlupa **DIVOKÝCH PRASAT**. V čele otec **KŇOUR** s mohutnými **KLY**. Za ním máma **BACHYNĚ** a s ní jednorocní **LONČÁCI** i malá **SELÁTKA**.

Bachyně se rozhlédla. Viděla vystrašená zvířátka pobíhající po břehu. Stále přibývali další. Bachyně se dlouho nerozmýšlela. Hned začala řídit převoz všech, kteří neuměli plavat. Tatínek kňour měl široký hřbet.

Naskákalo si na něj několik drobných zvířat. Mladí **KANEČCI** se také ochotně nabídli coby převozníci.

Strach z ohně byl větší než strach z mohutných prasat. Proto i ti, v kterých vzbuzovali zprvu bázeň, se jim vydrápali na záda. Velký skok – a už plavali. **DIVOČÁCI** umějí plavat výborně!

Bachyně prohlédla břeh. Zjistila, že už jsou téměř všichni ve vodě. Jen to nejmenší **SELE** stálo rozpačitě na břehu.

„Copak je s tebou?“ zeptala se ho maminka. „Snad se nebojíš vody?“

„Trochu ano,“ zakňoural kňouřík, „vždyť víš, že jsem v ní zatím byl jen jednou.“

„Neboj se, dokážeš to. Víš co? Poplavu vedle tebe. Kdyby něco, pomůžu ti.“

Maminka skočila do říčky první. Mávla na synka **KOPÝTKEM**. Ten ještě chvíli váhal. Najednou za sebou uslyšel křik:

„Počkéééj! Počkej na mě!“

Kaneček se ohlédl. O překot k němu pádila malá **KUNA**. Oči navrch hlavy,

zježená srst, ocáskem metala do stran. Udýchaně k němu doběhla a volala:

„Pomoz mi, prosím tě. Bojím se ohně. Tlapky mám už popálené.“

Divočáček si ji vteřinku prohlížel.

„Jéje, to jsi ty! Co když tě neunesu?“ dělal naoko drahoty.

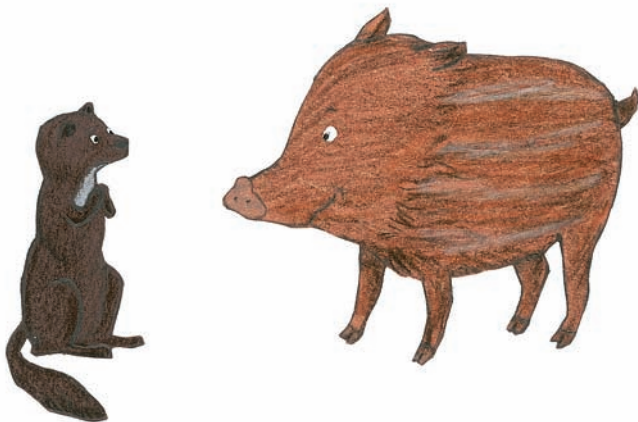
„Ale uneseš! Jsem lehká jako pírko.“

„O tom tedy pochybuji.“

„Neměj obavy, zkus to,“ prosila kuna.

„Hele, a kdo se mi tuhle posmíval, že nosím pyžamo?“

„Promiň, já to tak nemyslela. Ty **PROUŽKY** ti náhodou náramně sluší!“

„Naskoč si!“

Hop – a byli oba ve vodě. Však už je máma bachyně nedočkavě pobízela, ať si pospíší. Malý divočák se ani nestačil bát, a kuna jakbysmet. Na druhém břehu byli natošup.

Tak rodina divokých prasat zachránila zvířátka před nebezpečným ohněm. Plameny na ně přes řeku nedosáhly. Divočákům se nadarmo neříká černí rytíři lesů!

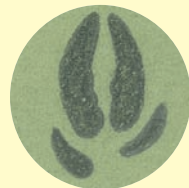

Prase divoké

bachyně, sele

Prase divoké žije v lesních houštinách v rodinných společenstvích: otec kňour, matka bachyně a jejich potomci s různými názvy. Ti nejmenší, pruhovaní, se označují jako selátka nebo karmazíni, jednoroční jsou lončáci, dvouletí jsou kňourci, sekáči nebo kalhotáči (jejich kly nezraní, jen člověku roztrhnou kalhoty) a bachyňky. Když divočáci vyrazí za potravou, zryjí kdeco, a proto jsou nevítanými hosty polí. Mají rádi vodu, jsou výborní plavci, s oblibou se vyvalují v kalištích, bahnitých místech. Kňouři působí nebezpečně – mají mohutné kly (zuby), které se oprávněně nazývají zbraně. V podstatě jsou ale plaší. Díky barvě srsti se jim říká černá zvěř a díky statečnosti černí rytíři.